

*„ – Mondd, fogunk mi még találkozni egymással?
- Ki lát a jövőbe? (...) Mivel csak a hegyek nem találkoznak egymással,
minden reményünk megvan rá, hogy mi még találkozhatunk.”*

Elérkezett az idő, amikor elbúcsúzunk, bár inkább én úgy fogalmaznék elköszönünk egy olyan embertől, aki egyházközségünk fontos személyisége volt, hiszen a liturgia nincs meg „lélekbevágó” zene nélkül.

- Immár 3. éve nálunk szolgálsz, s most tovább lépsz életed egy újabb állomására. Engedd meg, hogy néhány kérdés feltételével összefoglaljuk ittlétedet, s elköszönjük tőled.

Hogyan foglalnád össze az itt eltöltött 3 évet, mind egyházzene, mind az egyházközség fejlődése szempontjából?

- Köszönöm a felkérést. Nehéz jól körülhatárolt és mindent magában foglaló választ adni erre a kérdésre, hiszen a fejlődés mindig egy folyamatot feltételez, ami sokrétű és ezáltal nehezen definiálható. Egyházzenei szempontból nagy előrelépésnek tartom – a hívek nyitottságának köszönhetően –, hogy mára a liturgia állandó részét képezheti a gregorián dallamkultúra, emellett egy dinamikusan fejlődő vegyeskar segíti az ünnepi alkalmakat fennköltebbé tenni. Megvalósult a schola – előénekes fiatalokból álló kiscsapat megalakulásának terve is. Mind a vegyeskar, mind pedig az előénekesek méltán jó példái és ékei az egyházközségnek, motiváló erő lehetnek továbbra is a hívek számára. Az egyházközség fejlődését csak külsőre lehet megítélni, ez pedig tudvalévő, hogy csak a felülete a dolgoknak, véleményem szerint nem a számok számítanak (bár jók a mutatók e tekintetben), hanem az egyes ember lelki fejlődése, Istenkapcsolata. Egy közösség akkor fejlődik, amikor a tagjai is akarnak fejlődni. E tekintetben csak a saját környezetemet (vegyeskar, schola stb.) tudom megítélni, ez pozitív irányú.

- Milyen volt a hívekkel való kapcsolatod, hiszen szinte „ismeretlenként” érkeztél közénk, s első lépéseid közé tartozott a kapcsolatok kialakítása?

- „Szinte” nélkül mindenki számára ismeretlen voltam, egy-két ember kivételével. Kimondottan jónak vélem az azokkal való kapcsolatokat, akikkel baráti viszony is kialakult, köszönöm Nektek, Nekik az együtt töltött időt. Mivel egy relatíve nagy lélekszámú közösség a kisvárdai, ezért képtelenségnek tartom ennyi idő alatt sokakkal megismerkedni. Ugyanakkor törekedtem arra, hogy minden egyházközségi programon ott legyek, találkozzak emberekkel; aki rendszeresen részt vett nemcsak a vasárnapi miséken, de az egyéb egyházközségi programokon és nyitott volt, az relatíve megismerhettem és megismerhettem.

- Bemutatkozó interjúdban úgy fogalmaztál, hogy Kisvárdai nemcsak új helyet, de új kihívásokat is jelent, jelentett számodra. Hogyan érzed sikerült-e a kihívásokat leküzdeni, illetve az általad felállított elképzeléseidet megvalósítani?

- Igen, mindenki és minden új volt, ez jelentette magát az új szituációt, ehhez könnyen tudok alkalmazkodni. Szakmailag megvolt a tevékenységi tervem, de hogy a terveket kiknek a segítségével fogom megvalósítani, ez már kihívást jelentett. Ebben volt nélkülözhetetlen segítségem a plébánosi (és kápláni) támogató háttér, a Sollers vegyeskar és a schola, és néhány barát továbbmotiváló és megerősítő funkciója. Köszönöm!

- Új feladatok várnak rád, ahol a kapott talentumokat ismét kamatoztatni kell. Kérlek röviden vázold fel új helyeden végzett tevékenységedet!

- A kapott talentumok Isten ajándékai, mindenképp más és más, de mindenkit megajándékozott valamilyen adottsággal, amit természetesen tovább kell magunkban fejleszteni. Azt gondolom, kötelesek vagyunk magunkból kihozni a lehetőségeink szerinti legtöbbet, ki-ki a maga kompetenciáiból. Csak egy életünk van ahhoz, hogy hozzátegyünk valamit a világhoz.

Az új hely Debrecen, a tevékenységi terület doktori iskolai tanulmányok, és empirikus kutatás folytatása a felsőoktatás és társadalmi mobilitás összefüggéseiben belül a Debreceni Egyetem hatáskörében, plusz néhány folyó kutatásba való bedolgozás. Örömmel, elnyertem egy fél éves külföldi doktori programon belüli ösztöndíjat, ezt is szeretném kutatási területem szempontjából hasznosan „kihasználni”. A további tevékenységeim alakuloban vannak jelenleg, annyi biztos, hogy az orgonamuzsika továbbra is életem részét képezi.

- **S végezetül kérlek, mondd el kívánságaidat, útmutatóidat mind a Sollers Vegyeskar Tagjai, mind barátod és utódod, Molnár Szilárd kántor úr számára!**

- Csak kívánni szeretnék, utat Más (a Jóistenre gondolok itt) fog mutatni. A vegyeskartól továbbra is a korábbi pozitív hozzáállást, kitartást és türelmet-, Szilárd barátomtól pedig a lehető legjobb hozzáállást „kívánom”, kérem továbbra is.

Kedves Mindannyiunknak: *“Alkosd és ápolj lelkedet, mint egy kertet, vigyázz az élet évszakaira, mikor a gyomlálás, a gazszedés, a trágyázás ideje van, s a másikra, mikor minden kivirul lelkedben, s illatos és buja lesz, s megint a másikra, mikor minden elhervad, s ez így van rendjén, s megint a másikra, mikor letakar és betemet fehér lepleivel mindent a halál. Virágozz és pusztulj, mint a kert: mert minden benned van. Tudjad ezt: te vagy a kert és a kertész egyszerre.”*

*„Elbúcsúzom, de ott leszek, Ahol a szél zúg, a nap nevet.
Elbúcsúzom, de itt marad, Belőlem néhány pillanat.”*

Igen, itt maradnak a pillanatok, amiket közösen éltünk át, melyek formáltak minket és Andort is: az énekkar megalapítása; kitartásunk hétről-hétre; a zenei fellépések; az egyházközségi bálók; közös szalonnasütések, bográcsozások; s legfőképpen a sokunknak fontos hétről hétre elmaradhatatlan énekpróbák hangulatai.

Úgy gondolom mi is csatlakozhatunk Gábor atya elhangzott szavaihoz:

Köszönünk neked mindent!

S fogadd tőlünk annak az éneknek a sorait, mellyel elköszöntünk:

*„Néked zeng ez a dal,
Szívünk téged ünnepel ma.
A hangok szárnyra kélnek,
Tengernyi szépet, jót kívánva Néked!*

- - - - -

*Minden bú, minden baj,
Minden bánat messze tűnjön!
Szeretet szép sugára
Az élet útján lépteid vigyázza!”*

Isten áldását kéri életed minden napjára a Sollers Vegyeskar Tagjai és a kisvárdai egyházközség Hívei!

Készítette: Barnai Marianna